

РЕШЕНИЕ

№ 4403

гр. София, 29.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 17 състав, в публично заседание на 06.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Искра Гърбелова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **2152** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно - процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 211 Закона за министерство на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по жалба вх. № 489700-1378/11.02.2022г. на П. Д. В. от [населено място] чрез адв. Х. К. против заповед № 8121К-504/28.01.2022г. на министъра на вътрешните работи, с която му е наложено дисциплинарно наказание „забрана за повишаване в длъжност за срок от две година“, на основание чл. 194 ал. 2 т. 2 вр. чл. 197 ал.1 т.4 /неизпълнение на задължения в т. II от типова длъжностна характеристика № 3286р-31870/10.07.2021г., във връзка с чл. 203, ал. 1 и ал. 2 от НПК/, във вр. чл. 201 ал.1 т. 6 от ЗМВР/неоправдано забавяне на наказателно производство, по сигнал на наблюдаващия прокурор/.

В жалбата се твърди, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, постановена в нарушение на три императивни правила, регламентирани в ЗМВР относно процедурата по налагане на дисциплинарно наказание на държавен служител. В тази връзка на първо място посочва, че не е спазен предвиденият в чл. 205, ал. 6 от ЗМВР четири месечен срок за провеждане и приключване на разследването, тъй като заповедта, с която е образувано производството е издадена на 03.09.2021г., като производството е приключило близо месец след този срок, а именно на 01.02.2022г., когато на жалбоподателя е връчена процесната заповед. На следващо място посочва, че е нарушена императивната разпоредба на чл. 195, ал. 1, предложение първо от ЗМВР, тъй като не е спазен двумесечния преклузивен срок за налагане на

дисциплинарно наказание, който е изтекъл на 25.01.2022г. Нарушено е според жалбоподателя и императивното правило на чл. 195, ал. 1, предложение второ, тъй като дисциплинарното нарушение „забавяне на производството“ би могло да бъде осъществено само докато това е било обективно възможно т.е. до изтичането на давностния срок за наказателно преследване на 31.12.2020г. В тази връзка посочва, че не би могло да е вярно твърдението на дисциплинарно наказващият орган /ДНО/, че дисциплинарната отговорност може да се търси само за периода 25.01.2021г. – 16.03.2021г. Изложени са също така оплаквания, че в процесната заповед не е отчетен факта, че с писмо от 12.01.2021г. наблюдаващият прокурор е изискал материалите по ДП да му бъдат предоставени, като с писмо от 15.02.2021г. тези материали са изпратени на Софийска Районна прокуратура /СРП/, след който период не би могло да се вмени във вина на жалбоподателя и да се търси отговорност, поради невъзможност за извършване на действия по разследването от последния. Изложени са също така възражения за неоснователно квалифициране на нарушението като тежко такова, за което да се наложи наказание над определения от закона минимум, с оглед изключително кратката продължителност на периода на нарушението. На следващо място са изложени оплаквания, че в заповедта са посочени множество нарушения, които са извън периода на проверката. Посочено е също така, че в заповедта са визирани общо 17 нарушения, като позовавайки се на трайно установената съдебна практика и конкретно на разпоредбата на чл. 197, ал. 3 от ЗМВР се твърди, че в нарушение на същата е определено едно наказание, без преди това да е определено наказание, за всяко нарушение отделно. На следващо място в жалбата се сочи, че неоснователно в хода на дисциплинарното производство е отхвърлено искането на жалбоподателя за събиране на данни за разпределените му досъдебни производства, което не е дало възможност да бъде отчетена общата натовареност на служителя. Посочено е, че не е взета предвид цялостната фактическа обстановка, а именно 5 годишния период от време, който е изтекъл, преди да му бъде възложено разследването по процесното ДП. Посочено е също така, че в издадената заповед липсват мотиви относно елемента „необоснованост“. Според жалбоподателя липсва обективен, пълен и всестранен анализ на изложените от него факти. В жалбата също така се сочи, че с оглед твърденията на наблюдаващия прокурор за незаинтересованост от страна на жалбоподателя да проведе разследването, то той е могъл още към 2018г. да изझे делото и да го възложи на друг разследващ полицай, което като законова възможност е предвиден ов чл. 196, ал. 1, т. 5 от НПК. Изложени са оплаквания, че при определяне вида и размера на дисциплинарното наказание не са съобразени критериите по чл. 206, ал. 2 от ЗМВР, като също така не е отчетено цялостното му поведение като държавен служител. В заключение е отправено искане за отмяна на процесната заповед, тъй като я счита за необективна, а субективна. Ответникът - Министъра на вътрешните работи, се представлява в съдебно заседание от Гл. юрк. Й., като оспорва жалбата, моли за отхвърлянето ѝ и присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 240лв. Сочил, че заповедта е издадена в сроковете по чл. 195 ал.1 от ЗМВР. Възраженията са били обсъдени, но не са уважени поради липсата на представени към тях доказателства и поради неоснователност. Заповедта съдържа конкретно описание на всяко едно нарушение. Относно родовата подсъдност: Разпоредбата на чл. 132 от АПК определя родовата подсъдност и посочва кои дела са подсъдни на административните съдилища и кои на Върховния административен съд. В ал. 2, точка 2 (доп. ДВ, бр. 77/2018 г., в сила от

1.01.2019 г.), е предвидено на ВАС да са подсъдни оспорванията срещу актовете на Министерския съвет, министър-председателя, заместник министър-председателите и министрите, издадени при упражняване на конституционните си правомощия по ръководство и осъществяване на държавното управление; в случаите, предвидени в закон, както и когато тези органи са делегирали правомощията си на съответните длъжностни лица, издадените от тях административни актове се оспорват пред съответния административен съд.

Въз основа на горесцитирания текст следва да се приеме, че на Върховния административен съд са подсъдни само определена категория актове, издавани от Министерския съвет, министър-председателя, заместник министър-председателите и министрите, и това са тези актове по упражняване на конституционните им правомощия по ръководство и осъществяване на държавното управление.

След като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

От данните по делото се установява, че към датата на издаване на оспорената заповед, П. Д. В. е заемал длъжността старши разследващ полицай в отдел „Разследване и методическо ръководство по разследването“ при Главна дирекция „Национална полиция“ /ГДНП/.

Установява се, че в изпълнение на заповед № 8121К-9992/03.09.2021 г. на министъра на вътрешните работи, изменена и допълнена с МЗ №№ 8121К-10113/10.09.2021 г., 8121К- 12376/09.12.2021 г. и 8121К-12595/20.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, е извършена проверка по повод получен сигнал с № 73528/15.07.2021г. от прокурор М. Г. от СРП, съдържащ информация за дисциплинарно нарушение на инспектор П. В., довело до неоправдано забавяне на разследването по досъдебно производство № 120/2015 по описа на ГДНП, пр.пр. № 73528/2010г., и до изтичане на давността.

Резултатите от проведеното производство са обективирани в обобщена справка рег. № 3286р-55733/22.11.2021г. Изготвено е становище, рег. № 3286р-56500/25.11.2021г. до министъра на вътрешните работи, относно наличието на основание за реализиране на дисциплинарна отговорност на държавен служител от ГДНП – МВР. С писмо рег. № 3286р-56564/25.11.2021г. материалите от приключилото дисциплинарно производство са изпратени на министъра на вътрешните работи. С оглед провеждане на пълно и всестранно разследване и събиране на всички относими доказателства за изясняване на цялостната фактическа обстановка със заповед № 8121К-12376/09.12.2021г. на министъра на вътрешните работи е върнато дисциплинарното производство на Д., като е определен срок за събиране на доказателства до 03.01.2022г. В хода на производството са събрани допълнително доказателства, като отново е изготвена обобщена справка рег. № 3286р-62178/21.12.2021г. за резултатите от проведеното дисциплинарно производство по чл. 205, ал. 1 от ЗМВР, както и становище, рег. № 3286р-62804/23.12.2021г. до министъра на вътрешните работи, относно наличието на основание за реализиране на дисциплинарна отговорност на държавен служител от ГДНП – МВР.

В хода на проверката е установено, че в телевизионно предаване „Господари на ефира“ са изнесени данни за „измамна схема“ ошетила по идентичен начин множество лица, търсещи работа в чужбина. По този повод, след извършена предварителна проверка, с постановление на прокурор от СРП от 18.04.2011 г. е образувано досъдебно производство ЗМ № 5172/02.05.2011 г. по описа на СДВР

(пр.пр.73528/2010 г. на СРП) по чл. 210, ал. 1, т. 2 и т. 5 вр. чл. 209, ал. 1 от НК, срещу неизвестен извършител, който с цел имотна облага, поддържал в заблуждение граждани, на които обещавал работа в чужбина, като причинената имотна вреда е в големи размери, а деянието е извършено от две или повече лица, сговорили се предварително за неговото извършване. Досъдебното производство е възложено за разследване на СДВР. В хода на същото е разпитан като свидетел К. Л.-отговорен редактор на репортерския екип подготвил предаването, който предоставил по досъдебното производство списък от 149 позиции с лица/групи потърпевши от престъпната дейност лица, с които той е разговарял/. Лицата са подписвали договори за намиране работа в чужбина и са заплащали суми за превод и легализация на документи. В последствие не им била осигурявана обещаната работа и не са давани легализираните и преведени документи. С постановление на СРП от 11.10.2012 г. досъдебното производство е прекратено. Прекратяването е отменено с постановление на СРП от 10.07.2014 г. и отново възложено за разследване на СДВР.

Установено е, че с постановление от 15.04.2015 г. прокурор М. Г. от СРП, изземва разследването от СДВР и го възлага на ГДНП. Досъдебното производство е регистрирано с № 11938 ЗМ-120/2015 г. по описа на ГДНП и възложено на инспектор В.. В постановлението си прокурор Г. е дал писмени указания да се разпитат в качеството на свидетели всички пострадали лица; да се назначи съдебно оценителна експертиза за определяне на причинената вреда и при събиране на достатъчно доказателства да се повдигне обвинение на М. К. С постановление от 13.08.2015 г. (без да е разпитал всички пострадали лица), инспектор В. назначил съдебно оценителна експертиза (СОЕ) на вещо лице Б. М. със задачи да определи размера на инкриминираните парични суми на всеки от пострадали лица, да посочи начина на плащане и общата инкриминирана сума, като определил срок за изготвяне на заключението до 13.10.2015 г. С постановление от 30.06.2016 г., инспектор В. назначава на същото вещо лице, допълнителна СОЕ с идентичен предмет на изследване (да определи размера на инкриминираните парични суми на всеки от пострадали лица, да се посочи начина на плащане общата инкриминирана сума и периода на извършване на деянията) и определя срок за изготвянето ѝ 30.08.2016 г. В периодите, когато ДП № 11938 ЗМ-120/2015 г. се е намирало при вещото лице, по него не са провеждани други действия по разследването. Допълнителната експертиза е изготвена на 03.10.2016 г. и обхваща изследване на 36 лица. На 12.10.2016 г. инспектор В. изготвя запитване до Министерството на правосъдието, по което получава отговор на 28.10.2016 г. На 06.02.2017 г. инспектор В. е изготвил постановление за възлагане на действия по разследването на отдел „Икономическа полиция“ (О.) при ГДНП, в което указва да се определи полицейски орган, който да извърши анализ на материалите по ДП № 11938 ЗМ-120/2015 г., да проведе ОИМ за установяването и разпит на лицата, които са „написали обяснения“, като в постановлението си сочи конкретни въпроси, които да им бъдат задавани. С постановлението изпраща в О., всички материали по ДП № 11938 ЗМ-120/2015 г. С писмо от 13.11.2017 г. прокурор Г. изисква от инспектор В. да предприеме незабавни действия за приключване на разследването, като му възлага да изготвя ежемесечни справки за проведените действия по разследването и резултата от същите, екземпляри от които да изпраща и във ВКП. На 22.11.2017 г. служителят от О. при ГДНП изготвя етапна справка, от която се установява, че след анализ на материалите по разследването е установил общо 19 лица, които са заявили в обясненията си, че са

жертва на измами, но до този момент не са били разпитани в качеството на свидетели. С писмо от 11.01.2018 г. прокурор Г. отново изисква от инспектор В. да предприеме необходимите действия за приключване на разследването. На 14.02.2018 г. ДП № 11938 ЗМ-120/2015 г. ведно с изготвена справка от служителя на О. при ГДНП е върнато на инспектор В., който от своя страна, на 19.02.2018 г., изготвя доклад и изпраща досъдебното производство в СРП за преценка и даване на указания. Досъдебното производство е върнато в ГДНП, ведно с постановление на прокурор Г. от 30.03.2018 г., в което той за пореден път дава писмени указания да се предприемат мерки за спешното приключване на разследването, като се разпитат всички пострадали лица и разпорежда да се изготвят постановления за привличане в качеството на обвиняеми на М. К. и Л. К., които да му се докладват, както и следствено календарен план. В постановлението си наблюдаващият прокурор е обърнал внимание на инспектор В., че проявява небрежност назначавайки безсмислени следствени действия, не проявява необходимата заинтересованост за провеждане разпит на всички пострадали лица и не изпълнява разпореждането му да изготвя ежемесечни справки за проведените действия по разследването. Указва на началника на ОРОП-ГДНП да вземе отношение като осъществява по-добър контрол върху работата на инспектор В.. На 20.04.2018 г. инспектор В. изпълнява едно от разпоредените действия, като изготвя следствено-календарен план № 328600-31039/23.04.2018 г. С писмо от 14.11.2019 г. прокурор Г. изисква незабавно справка за хода на разследването, в която да бъдат посочени причините за забавяне на същото. На 08.01.2020 г. инспектор В. назначава на същото вещо лице (Б. М.) ДСОЕ, като отново са му предоставени всички материали по ДП, а определеният срок за експертно заключение е до 20.02.2020г. След 08.01.2020 г., инспектор В. не е провеждал други действия по разследването. На 31.12.2020 г., предвид това, че до този момент не са изпълнени указанията на наблюдаващия прокурор да се повдигнат обвинения на посочените от него лица, изтича давността за наказателно преследване. Прокурор Г. изисква ДП № 11938 ЗМ-120/2015 г. за служебен контрол. Същото е изпратено в СРП на 15.02.2021г. без да е изготвено експертно заключение по назначената ДСОЕ (една година и един месец след назначаването ѝ). С постановление от 16.03.2021 г. прокурор Г. прекратява ДП № 11938 ЗМ-120/2015 г. Копия от постановлението за прекратяване са изпратени на 40 лица, конституирани в хода на разследването като свидетели. В издадената заповед е посочено, че до 16.03.2021 г., инспектор В. не разпитва в качеството на свидетели всички пострадали лица и не предприема никакви действия за привличане на М. К. и Л. К. като обвиняеми по досъдебното производство. В тази връзка прокурор Г. изготвя цитирания по-горе сигнал до ДИ - МВР за неправомерните действия на инспектор В. довели до изтичане на давността.

Съгласно мотивите на процесната заповед, с проявеното бездействие, изразяващо се в неизпълнение в пълен обем на писмените указания дадени в т. 1 от постановления на наблюдаващия прокурор от 15.04.2015 г. и от 30.03.2018 г., да разпита в качеството на свидетели всички пострадали от престъплението лица, неизпълнение на писмено указание дадено в т. 3 на постановление от 30.03.2018 г. на наблюдаващия прокурор, да подготви постановления за привличане на лица в качеството им на обвиняеми, които да му докладва, с това, че не е изпълнил писмените указания на наблюдаващия прокурор да предприеме незабавно действия за приключване на разследването дадени в писма от 13.11.2017 г., 11.01.2018 г., и в постановление от 30.03.2018г., както и с

непредприемане на действия за своевременно изготвяне на назначената на 08.01.2020г. ДСОЕ, инспектор В. е извършил дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 2 от ЗМВР - „неизпълнение на служебните задължения“ (определени в т. II от типова длъжностна характеристика № 3286р-31870/10.07.2021 г. „Изпълнява писмените указания на прокурора: Осигурява провеждане на разследването в предвидените в НПК срокове и провежда същото в разумен срок; , във вр. с чл. 203, ал. 1 и ал. 2 от НПК), съставомерно по чл. 201, ал. 1, т. 6 от ЗМВР „...неоправдано забавяне на наказателното производство по сигнал на наблюдаващия прокурор“, за което е предвидено дисциплинарно наказание „забрана за повишаване в длъжност за срок от една до три години”.

Въз основа на писма № 3286р-60451/15.12.2021 г. и № 3286р-60549/15.12.2021 г. и приложените към тях копия от централизираната автоматизирана информационна система документооборот е установено, че през 2020 г. ДП № 11938 ЗМ-120/2015 г. е водено от инспектор В. и не е било преразпределяно на друг служител, както и това, че след 10.01.2020 г. (датата на деловодно регистриране на втората допълнителна СОЕ) до прекратяване на досъдебно производство № 11938 ЗМ-120/2015 г. не са извършвани действия по разследването. Изготвяни са единствено предложения за удължаване на срока на разследване и справки до ВКП и СРП за „хода на разследването”. Установено е, че през целия период на разследване с изключение на времето от 13.03.2018 г. до 16.04.2018 г. инспектор В. е разследващият полицай по ДП № 11938 ЗМ-120/2015 г. Работил е при средна натовареност с дела за разследване, съпоставена с останалите разследващи полицаи от отдела, а в последната година от разследването тази натовареност е била леко над средната за отдела.

На жалбоподателя е предоставена възможност да се запознае с материалите по дисциплинарното производство, като служителят се е възползвал от правата си и е упълномощил адвокат, който да го подпомага, направил е искания за събиране на доказателства, депозирал е писмени отговори на поставени въпроси № 3286р-53885/12.11.2021 г. и № 3286р-61166/16.12.2021 г., допълнителни писмени обяснения № 3286р-56355/24.11.2021 г., и е направил писмени искания за събиране на доказателства от 16.12.2021 г. След запознаване с обобщената справка е дал писмени обяснения № 8121В-205/23.12.2021 г. адресирани до ДНО. В оспорената заповед са обсъдени всички направени от наказаното лице възражения.

С оспорената в настоящото производство заповед рег. № 8121К-504/28.01.2022 г. на министъра на вътрешните работи, е прието за доказано, че за времето от възлагането на ГДНП на досъдебното производство ДП № 11938 ЗМ-120/2015 г. през м. април 2015г. до неговото прекратяване на 16.03.2021г., в [населено място], инспектор П. В. не е изпълнил указанията на наблюдаващия прокурор, не е разпитал в качеството на свидетели всички пострадали от престъплението лица, не е подготвил постановления за привличане на лица в качеството им на обвиняеми, след като това му е било разпредено на 30.03.2018г., не е изпълнил писмени указания да предприеме незабавно действия за приключване на разследването и не е предприел своевременно изготвяне на назначената на

08.01.2020г. ДСОЕ, с което е извършил дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 2 ЗМВР „неизпълнение на служебните задължения“ (определени в т. II от типова длъжностна характеристика № 3286р-31870/10.07.2021 г. „Изпълнява писмените указания на прокурора: Осигурява провеждане на разследването в предвидените в НПК срокове и провежда същото в разумен срок; , във вр. с чл. 203, ал. 1 и ал. 2 от НПК), съставомерно по чл. 201, ал. 1, т. 6 от ЗМВР. В издадената заповед е посочено, че дисциплинарната отговорност на служителя, при приложението на чл. 195, ал. 1 от ЗМВР може да се търси само за периода 25.01.2021г. до 16.03.2021г. /до която дата описаното досъдебно производство е било водено/. Със заповедта на основание чл. 194, ал. 2, т. 2 във вр. с чл. 197, ал. 1, т. 4 и чл. 201, ал. 1, т. 6 от ЗМВР на П. Д. В. - старши разследващ полицай в отдел „Разследване“ при ГДНП, преназначен на длъжност старши разследващ полицай (методическо ръководство и контрол) в отдел „Разследване и методическо ръководство по разследването“ при ГДНП е наложено наказание „забрана за повишаване в длъжност за срок от две години ”.

По делото са приети доказателствата представени с административната преписка, подробно описани в надлежно съставен опис, както и справка за възложени и разпределени за разследване досъдебни производства на П. В. и всички разследващи полицаи в ГДНП за периода 2015 г. - 2020г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна и е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в кръга на правомощията му, съгласно чл. 204, т. 1 от ЗМВР.

Съдът намира обаче, че при издаване на административния акт са допуснати нарушения на процесуалните правила, които съдът определя като съществени и водещи до неговата отмяна.

Редът и условията за ангажиране на дисциплинарна отговорност на държавните служители в МВР са уредени в Глава осма от ЗМВР (чл. 194 – чл. 215а).

Разпоредбата на чл. 194, ал. 1 ЗМВР предвижда, че за нарушение на служебната дисциплина на държавните служители в МВР се налагат дисциплинарни наказания, изрично и изчерпателно посочени в чл. 197, ал. 1. В ал. 2 на чл. 194 ЗМВР са установени дисциплинарните нарушения, при извършване на които се ангажира дисциплинарна отговорност на държавните служители в МВР.

Съгласно приложимата норма на чл. 195, ал. 1 от ЗМВР дисциплинарното наказание се налага не по-късно от два месеца от откриване на нарушението

и не по-късно от една година от извършването му, а съгласно ал. 2 на същата разпоредба за извършено тежко нарушение на служебната дисциплина дисциплинарното наказание се налага не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от две години от извършването му. В настоящият случай извършеното нарушение не е сред изрично изброените тежки нарушения по смисъла на чл. 203, ал. 1, за което да е наложено дисциплинарно наказание "уволнение", поради което е приложим срока по чл. 195, ал. 1 от ЗМВР. Според разпоредбата на чл. 195, ал. 3 ЗМВР сроковете по ал. 1 и ал. 2 спират да текат, когато държавният служител е в законоустановен отпуск или му е наложена мярка за неотклонение задържане под стража или домашен арест. Съгласно чл. 196, ал. 1 и ал. 2 от ЗМВР дисциплинарното нарушение се смята за открито, когато органът, компетентен да наложи дисциплинарното наказание, е установил извършеното нарушение и самоличността на извършителя, а дисциплинарното нарушение е установено, когато материалите от дисциплинарното производство постъпят при компетентния дисциплинарно наказващ орган. В този смисъл нарушенията, за което е ангажирана отговорността на жалбоподателя са "открити" по смисъла на чл. 196, ал. 1 от ЗМВР на датата 25.11.2021 г., на която изготвеното от Д. становище рег. № 3286р-56500/25.11.2021г. и обобщената справка с резултатите от проверката № 3286р-55733/22.11.2021г. са постъпила при компетентния дисциплинарно наказващ орган /ДНО/. Именно в тези документи се съдържат ясни данни относно извършените деяния и дееца. Считано от този момент за органа е започнал да тече двумесечният срок, в рамките на който следва да се наложи съответното дисциплинарно наказание на служителя, като този срок е изтекъл на 25.01.2022г. /присъствен ден/. Обжалваната заповед е издадена на 28.01.2022г. и към този момент ДНО вече не е разполагал с дисциплинарна власт да ангажира дисциплинарната отговорност на служителя за действията му, предмет на дисциплинарната процедура. Няма твърдения за спиране в хипотезите на ал. 3 и ал. 4 от чл. 195 ЗМВР. Съобразявайки практиката на ВАС(Решение № 2003 от 13.02.2019 г. на ВАС по адм. д. № 8432/2017 г., V о.; Решение № 9791 от 25.06.2019 г. на ВАС по адм. д. № 3290/2019 г., 5-членен с-в), дори и да се приеме, че при постановяване на заповедта, предмет на проверка за законосъобразност по настоящето дело да не е бил изтекъл срока по чл. 195, ал. 1 предл. второ ЗМВР, който обаче визира абсолютната давност за ангажиране на дисциплинарната отговорност на служителите в МВР и е обусловен от датата на извършване на нарушението, настоящият състав намира, че заповедта е постановена след изтичане на срока на по чл. 195, ал. 1, предл. първо ЗМВР. Поради това съдът приема, че след като правомощията на дисциплинарно наказващия орган да ангажира дисциплинарната отговорност на жалбоподателя са били преклудирани, обжалваната заповед е издадена при съществено нарушение на административно производствените правила, което съставлява самостоятелно основание за отмяната ѝ. Независимо от гореизложеното съдът намира за необходимо да посочи, че в настоящия случай процесната заповед е издадена и при изтекла абсолютна давност за ангажиране на дисциплинарна отговорност по чл. 195, ал. 1 предл. второ ЗМВР. В оспорената заповед е конкретизиран началния и крайния

момент, през който е извършено изпълнителното деяние, осъществяващо състава на дисциплинарното нарушение по чл. 194, ал. 2, т. 2 от ЗМВР и това е периода от 25.01.2021г. до 16.03.2021г. В заповедта са изложени мотиви относно приетата крайна дата, че това е датата, до която описаното досъдебно производство е било водено, но липсват мотиви за приетата начална дата. Действително на 16.03.2021г. е прекратено ДП № 11938 ЗМ-120/2015г. от наблюдаващия прокурор, но датата до която жалбоподателят е могъл да изпълни писмените указания по т. 3 от постановлението от 30.03.2018г. на наблюдаващия прокурор е до 31.12.2021г., предвид разпоредбата на чл. 219, ал. 1 от НПК. По отношение на дадените писмени указания по т. 1 от постановлението от 15.04.2015г. и от постановлението от 30.08.2018г. на наблюдаващия прокурор, макар същите да са могли да бъдат изпълнени и след изтичането на давностния срок до произнасянето на прокурора, който е компетентен да прекрати наказателното производство, тяхното извършване след изтичането на давностния срок би се явило безпредметно. В този смисъл са и изразените становища от членовете на дисциплинарно разследващия орган, във всички изготвени в хода на дисциплинарното производство обобщени справки и становища. Тези изводи се споделят от и настоящия решаващ състав, с оглед на което следва да се приеме, че от дата 31.12.2020г е започнал да тече едногодишен срок, в който на жалбоподателя е можело да бъде наложено съответно дисциплинарно наказание, съгласно чл. 195, ал. 1, предл. второ от ЗМВР. По делото е приложена кадрова справка, видно от която след 31.12.2020 г. В. е бил в законоустановен отпуск общо на 51 (петдесет и един) дни, като в това време максималният 1-годишен срок за налагане на дисциплинарното наказание е спирал да тече. Следователно и съгласно изричната норма на чл. 195, ал. 3 във вр. с ал. 2 ЗМВР срокът за налагане на дисциплинарно наказание на жалбоподателя започнал да тече на 31.12.2020 г. и след спиране на давността общо за 51 дни, е изтекъл на 12.03.2021г. петък, присъствен ден. Оспорваната заповед е постановена едва на 28.01.2022 г., след изтичане и на абсолютната давност за ангажиране на дисциплинарната отговорност на служителите в МВР.

Въз основа на горните факти настоящият решаващ състав приема, че заповед № 8121К-504/28.01.2022г. е незаконосъобразна на основание чл. 195, ал. 1 от ЗМВР, тъй като е издадена при допуснато особено съществено нарушение на административнопроцесуалните правила, установени в чл. 209, т. 3 ЗМВР, съгласно която норма дисциплинарно производство не се образува, а образуваното се прекратява, когато са изтекли сроковете по чл. 195, ал. 1 и ал. 2.

Предвид горното жалбата се явява основателна и следва да бъде уважена, а оспорената заповед - отменена.

При този изход на спора, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, на жалбоподателя следва да се присъдят направените от него по делото и поискани разноски в размер на 10 (десет) лева за държавна такса и 400 (четиристотин) лева за адвокатски хонорар (платен в брой съгласно договор от 11.03.2022 г.).

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд-София град,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед № 8121К-504/28.01.2022г. на министъра на вътрешните работи, с която на основание чл. 194 ал. 2 т. 2 вр. чл. 197 ал.1 т.4 във връзка с чл. 203, ал. 1 и ал. 2 от НПК, във вр. чл. 201 ал.1 т. 6 от ЗМВР на П. Д. В. е наложено дисциплинарно наказание „забрана за повишаване в длъжност за срок от две година“.

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи да заплати на П. Д. В., ЕГН [ЕГН], съдебни разноски в размер на 410 (четиристотин и десет) лева.

Решението, съгласно чл. 211 ЗМВР, не подлежи на касационно оспорване.

СЪДИЯ: